

ΑΠΟΨΕΙΣ

Γράφει η Δέσποινα Μπαχά → despina.bahas@kosmos.com.au

Η Ανθρωπότητα Ετοιμάζεται να Υποδεχθεί με Όνειρα και Ελπίδα τον Καινούργιο Χρόνο 2021!

ΟΠΩΣ μας λέει και το τραγούδι «Πάει ο παλιός ο χρόνος ...» χωρίς να το συνειδητοποιήσουμε τελειώνει και αυτή η χρονιά. Την Πέμπτη 31/12 στις Δώδεκα το βράδυ θα υποδεχθούμε τον Καινούργιο Χρόνο! Όλοι οι λαοί της Γης έχουν την Ελπίδα πως ο Νέος Χρόνος θα μας φέρει αυτό που ποθούμε και επιθυμούμε, την Αγάπη, την Ειρήνη, την Υγεία, την Οικονομική

Ανάπτυξη για μια καλύτερη ζωή! Η πρώτη μέρα του χρόνου συμβολίζει για τον κάθε άνθρωπο ένα Νέο ξεκίνημα, την αρχή για μια νέα ζωή και κρύβει την ελπίδα ότι η νέα χρονιά θα είναι καλύτερη από την προηγούμενη. Γι' αυτό η Πρωτοχρονιά έχει καθιερωθεί ως ημέρα για το κυνήγι της καλοτυχίας. Σύμφωνα με την παράδοση, ο παλιός χρόνος παίρνει τη μορφή ενός γέροντα, ο οποίος φεύγει από τον κόσμο παίρνοντας μαζί του όλα τα κακά της προηγούμενης χρονιάς. Από την άλλη όμως πλευρά, ο Νέος Χρόνος προσωποποιείται σαν έναν όμορφο και ευχάριστο Νέο που έρχεται χαρούμενος γεμάτος δώρα και ελπίδα. Γι' αυτό όλοι τον υποδέχονται περίλαμπρα, φορώντας τα γιορτινά τους ρούχα και ετοιμάζοντας μεγαλοπρεπή τραπέζια. Ο εορτασμός της Πρωτοχρονιάς ξεκίνησε ως θεσμός από την αρχαία Βαβυλώνα και δεν γινόταν το Χειμώνα αλλά την Άνοιξη, κατά το πρώτο φεγγάρι μετά την εαρινή ισημερία. Το 46 π.Χ. με την άνοδο του Ιουλίου Καίσαρα στην εξουσία της Ρώμης, αυτός αποφάσισε και έκανε την αλλαγή του υπάρχοντος ημερολογίου και έτσι καθιερώθηκε μέχρι σήμερα η πρώτη ημέρα του χρόνου να θεωρείται η 1η Ιανουαρίου. Ο Ιανουάριος πήρε το όνομά του από τον Ιανό, ο οποίος ήταν θεός των Ρωμαίων και απεικονιζόταν πάντα με δύο πρόσωπα. Το ένα πρόσωπο κοιτούσε πίσω, τον παλιό χρόνο, ενώ το άλλο κοιτούσε μπροστά προς το νέο έτος.

ΤΗΝ εποχή του Μεγάλου Κωνσταντίνου, η Ορθόδοξη Εκκλησία θέλοντας να διαχωρίσει τους Χριστιανούς από τους ειδωλολάτρες, καθόρισε διαφορετική ημέρα για τον εορτασμό της Πρωτοχρονιάς, η οποία αποτελεί σήμερα μια λαϊκή γιορτή με έθιμα διαδεδομένα σε όλη την Ελλάδα και στον Απόδημο Ελληνισμό. Κατά την παράδοση ο Άγιος Βασίλης των Ορθοδόξων Χριστιανών κατάγεται από την Καισάρεια της Καππαδοκίας και γιορτάζεται την Πρωτοχρονιά. Ήταν φιλόδοξος Επίσκοπος, ένας από τους Τρεις Ιεράρχες που προστάτευε την περιφέρειά του και βοηθούσε τους φτωχούς. Ο Μέγας Βασίλειος είπε να φτιάξουν μικρές πίτες - ψωμάκια, στα οποία αργότερα τοποθέτησε τα νομίσματα και τιμαλφή που είχε μαζέψει και τα μοίραζε στους Χριστιανούς. Η Ορθόδοξη Εκκλησία συνέδεσε με αυτόν τον τρόπο τον Άγιο Βασίλη με το έθιμο της Βασιλόπιτας. Συγκεκριμένα η Βασιλόπιτα έχει τις ρίζες της και στα Αρχαία Ελληνιστομαϊκά έθιμα.

ΕΚΔΗΛΗ είναι όμως η αγωνία μας, αν ο Καινούργιος Χρόνος θα μας φέρει την απολύτρωση από το γολγοθά των προβλημάτων που μας έχει επισφραγίσει ο Παλιός ο Χρόνος, ή θα είναι απλώς με μια λέξη επαναπροσδιορισμός της πανάρχαιας αυτής παράδοσης, δηλαδή «μνέν στο πλίκον». Ο άνθρωπος προσβλέπει με λαχτάρα τον ερχομό του Νέου Χρόνου. Εκεί σπρίζονται όλες οι ελπί-

δες του, καθώς προσδοκά με αγωνία, τι θα μας φέρει ο Καινούργιος Χρόνος κάτι μικρό ή μεγάλο, χαρούμενο ή δυσάρεστο, ποιές επιτέλους θα είναι οι εξελίξεις του, που για πολλούς θα προσδιοριστούν από την πρώτη μέρα του ανατέλλοντος Χρόνου. Στην πιο αισιόδοξη περίπτωση αν ο Νέος Χρόνος που θα έρθει θα είναι αφετηριακός για την απολύτρωσή μας από τους παράλογους κινδύνους του Παλαιού Χρόνου, που είναι η θανατηφόρα αρρώστια του κορωνοϊού19 σε παγκόσμια κλίμακα, η φτώχεια και η δυστυχία των πολλών ανθρώπων της Γης, η μόλυνση του περιβάλλοντος, και οι καταστροφικές κλιματικές αλλαγές που έχουν καταστρέψει πολλές περιοχές σε πολλά κράτη της Γης και τόσα άλλα πολλά.

ΣΤΗ σημερινή εποχή πεθαίνει κάθε 3 δευτερόλεπτα ένα παιδί σε παγκόσμια κλίμακα από πείνα και από έλλειψη γιατρών και φαρμάκων. Συγκλονιστικά είναι τα στοιχεία για τις διαστάσεις που έχει πάρει η φτώχεια σε ολόκληρο τον Πλανήτη. Δεν χτυπάει το τσουνάμι της πείνας και της φτώχειας μόνο τους εξαθλιωμένους του Τρίτου Κόσμου, αλλά και τους πολίτες των αναπτυγμένων χωρών. Ακόμη και στην τυχερή χώρα που ζούμε η φτώχεια χτυπάει πικρά και την πόρτα της Αυστραλίας. Όπως αναφέρει το Αυστραλιανό Συμβούλιο Κοινωνικών Υπηρεσιών στην τελευταία του έκθεση για τη φτώχεια, περισσότερα από 600 χιλιάδες παιδιά ζουν κάτω από το όριο της φτώχειας. Από τις φτωχότερες μέχρι τις πλουσιότερες χώρες οι φτωχοί πληθαίνουν. Στο πλαίσιο των πανηγυρισμών για τη Νέα Χιλιετία, το 2000, είχε τεθεί ο στόχος από τον ΟΗΕ για την εξάλειψη της ακραίας φτώχειας και πείνας στον Πλανήτη έως τις αρχές του 2016. Αποδεικνύεται σήμερα με την Παγκόσμια Επισιτιστική και Οικονομική κρίση ότι ο περίφημος αναπτυξιακός στόχος της Χιλιετίας είναι ανέφικτος, αφού η πείνα έχει οδηγήσει στην απόγνωση εκατοντάδες εκατομμύρια συνανθρώπους μας και ο ορισμός της φτώχειας κάθε μέρα που περνάει γίνεται όλο και πιο απάνθρωπος.

ΣΤΟΝ 21ο ΑΙΩΝΑ όλο και περισσότερο φαίνεται ότι επιστρέφουμε στην οικονομική ζωή του Μεσαίωνα, όταν ο πλούτος ήταν υπερβολικά συγκεντρωμένος στα χέρια των ολίγων. Παγκόσμια η τρομακτική επικράτηση της βίας, της τρομοκρατίας και της εγκληματικότητας, τεράστια και απειλητική η ρύπανση της ατμόσφαιρας στον Πλανήτη μας, τρομερή και ανεξέλεγκτη η διάδοση και η διακίνηση παγκοσμίως των ναρκωτικών ουσιών, που σκοτώνουν καθημερινά εκατομμύρια Νέους, ενώ παραμένουν ατιμώρητοι οι αδίστακτοι μεγαλέμποροι και βαρώνοι του εγκλήματος και πόσα άλλα δεινά! Η ευημερία των ολίγων συνοδεύεται από τη δυστυχία, τη φτώχεια και τη στέρση των πολλών. Το κοινωνικό σύνολο παγκοσμίως αποτυχημένο. Η πολιτική στην εσχάτη μορφή της πτώσεώς της, εκεί που ο διάλογος δεν τίθεται για να βρεθεί η κοινή έννοια του αντικειμενικού ορθού. Το Διεθνές Δίκαιο αμφισβητείται ως «Ξεπερασμένο», το δίκαιο της εργασίας ως «Ανίσχυρο», τα κοινωνικά δικαιώματα ως «Αναχρονιστικά», η Δημοκρατία ως «Δημαγωγία» και «Λαϊκισμός», ενώ τα κατοχυρωμένα δικαιώματα των πολιτών ανακρούσσονται

«Αρχαϊκά». Οι σύγχρονες μορφές τέχνης τροφοδοτημένες από την υλιστική αντίληψη ζωής, δεν έχουν τώρα να δώσουν καμιά πνευματική τροφή και ποιότητα. Μικρές κοινές ιστορίες που μας ψυχαγωγούσαν, τώρα δεν μπορούν να μας αποσπάσουν από το αδιέξοδο, το ολοστρογγυλό κενό, τη ρουτίνα της καταναλωτικής κοινωνίας, από την υποβαθμισμένη ποιότητα της καθημερινότητας και την έλλειψη επικοινωνίας, ενώ η προσκόλληση στα υλικά αγαθά οδηγεί τον άνθρωπο μέρα με τη μέρα όλο και πιο κοντά σε έναν πυρηνικό όλεθρο.

ΣΤΟ χάος όλου αυτού του πλήθους των δεινών, ιδεών και απόψεων, ο άνθρωπος βρίσκεται ανυπεράσπιστος, χωρίς ελπίδα. Ίσως ενόπιον όλων αυτών μόνος, αγνοώντας και αγνοούμενος. Ποια ερμηνεία ψυχολογίας θα μπορέσει να τροφοδοτήσει τη μοναξιά του; Ποια φιλοσοφία θα δώσει την απάντηση στα ερωτήματά του, έτσι όπως είναι διάτρητος από αυτά; Ενόψει του Νέου Έτους, ο σύγχρονος άνθρωπος για να σταθεί και να προχωρήσει θα πρέπει να αναζητήσει έναν άλλο τρόπο ζωής, έναν άλλο τρόπο σκέψης, που να μην τον καταργεί ως μοναδικότητα. Να αναζητήσει έναν νέο προσανατολισμό, με θαρραλέα μάτια, χωρίς φόβο και πάθος να αντικρύσει επιτέλους τη μοναδικότητά του και να πάρει μέσα από τα χαλάσματα, αυτό το παραγκωνισμένο δικαίωμα της προσωπικής του έκφρασης και όχι να είναι όργανο της θέλησης κάποιων «ισχυρών» και των συμφερόντων τους. Διότι μέχρι σήμερα η ύπαρξη του ανθρώπου, η ψυχή του είναι η μεγάλη απουσία, δεν παρουσιάζει ακόμα το δικαίωμα της έκφρασής της, μέσα στη ζωή του κόσμου, μέσα στη ζωή των πολλών.

ΜΑΣ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ένα άλλο είδος Δημοκρατίας. Μια Δημοκρατία ΣΥΜΜΕΤΟΧΙΚΗ όπου οι πολίτες του κόσμου θα είναι Συμμέτοχοι και Συνυπεύθυνοι στις υποθέσεις που τους αφορούν. «Η Συνεργαζόμαστε για να πετύχουμε κάτι όλοι μαζί ή δουλεύουμε ο καθένας χωρία και κανόμαστε όλοι». Οι συνετοί αυτοί λόγοι ανήκουν στον «Πατέρα της Νίκης», τον Ουίνστον Τσόρτσιλ, έναν από τους σημαντικότερους πολιτικούς άνδρες της Παγκόσμιας Πολιτικής σκηνής, που έλαμψε με την παρουσία, τη δράση και την προσωπικότητά του στο πολιτικό στερέωμα του 20ου αιώνα. Και αναμφίβολα ο διαχρονικός αυτός λόγος είναι ίσως περισσότερο επίκαιρος σήμερα από την εποχή του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, καθώς στη σύγχρονη σημερινή και ιστορική της διαδρομή, η Ανθρωπότητα ζει την εποχή της Παγκοσμιοποίησης, όπου οι ολίγοι ευημερούν και οι πολλοί καθημερινά αγωνιούν. Συνειδητοποιεί όλο και περισσότερο την απαραίτητη και επιβαλλόμενη συνεργασία και προσέγγιση των Λαών μεταξύ τους, για την αντιμετώπιση δύσκολων κοινών προβλημάτων, Παγκοσμίων Κρίσεων και Αδιεξόδων, που απειλούν την επιβίωση και τη ζωή μας, αποτελώντας πληγές των σύγχρονων «πολιτισμών» των Ανθρωπίνων Κοινωνιών. Με το Ξημέρωμα του Καινούργιου Χρόνου όταν η συνειδητότητα αυτή γίνει πράξη, τότε μόνο ο Άνθρωπος θα ενταχθεί στο σύνολο και θα προσφέρει μέσα σε αυτό τη Δημιουργική του Παρουσία.

**ΕΥΧΟΜΑΙ Ολόψυχα στην Ομογένεια
Ευτυχισμένος ο Καινούργιος Χρόνος.**